

«На цвинтарі забутого села...»

Воронько Платон Микитович

* * *

На цвинтарі забутого села,
Що вимерло в війну і не воскресло,
Квітують без і сива ковила,
Закручена вітрами в перевесло.
А доокіл жовтіє степу мідь
З намуленою річкою мілкою.
Край цвинтаря самотня юнь стоїть,
До кетяга торкається рукою,
Немов до материнського плеча.
Питаю:
— Хто тут — батько а чи мати?..
— Не відаю... —
Розгублене дівча
Печаль очей спішить в бужку сховати.
— Лишилась я маленькою сама,
Дізналась потім, що в степу знайшлася,
Де Інгулець кургани обійма... —
Скупа росинка в листі зайнялася —
Сльозиночка палюча степова.
А дівчина підводить руку вище,
І мамина розквітла голова
До доньки хилиться з курного кладовища.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/na_tsvyntari_zabutoho_sela